

την παρουσία σου, μη την εκθέτεις στη διάθεσή
του πρώτου που σου τη ζητάει. Όσο δε για τον Άμλετ,
να μην ξεχνάς ποτέ πως είναι νέος κι έχει το δικαίωμα
να το τραβήξει όσο θέλει το σκηνικό, ενώ εσύ δεν το 'χεις.
Με δυο λόγια, Οφηλία μου, μην πιστεύεις στους όρκους του, —
γιατί μεσότες είναι — όχι αυτοί που δείχνει η φροεσιά τους —
κράχτες είναι ανόσιων συναλλαγών, τίποτα παραπάνω,
μαστρωποί που ψιθυρίζουν λόγια ευσεβή και ιερά,
γιατί αυτά εξαπατούν καλύτερα. Μια και καλή σ' το λέω:
από 'δω και πέρα — καθαρά μιλώ — σου απαγορεύω
να υποβιβάζεις τον ελεύθερό σου χρόνο και να χαρίζεσαι
σε συζητήσεις με τον Άμλετ. Πρόσεχε, αυτό είν' εντολή!
Πήγαινε τώρα!

ΟΦΗΛΙΑ

Ό,τι πεις, κύριέ μου.

(Βγαίνουν)

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

(Στις επάλξεις του φρουρίου)

(Μπαίνουν ο Άμλετ, ο Οράτιος και ο Μάρκελλος)

ΑΜΛΕΤ

Θερίζει εδώ πάνω. Παγωνιά έχει.

ΟΡΑΤΙΟΣ

Φαρμακερός αέρας τσούζει.

ΑΜΛΕΤ

Τι ώρα είναι;

ΟΡΑΤΙΟΣ

Νομίζω, κοντεύουμε μεσάνυχτα.

ΜΑΡΚΕΛΛΟΣ

Όχι: έχει χτυπήσει δώδεκα.

ΟΡΑΤΙΟΣ

Αλήθεια; Δεν τ' άκουσα. Μα, τότε, έρχεται η ώρα
που το φάγασμα βγαίνει και περπατάει.

(Σαλπίζοντας και κανονίζοντας από μέσα)

Τι είν' αυτό, άρχοντά μου;

ΑΜΛΕΤ

Ο βασιλιάς απόψε έχει γλέντι ως το πρωί: διασκεδάζει,
ξεφκνώνει μεθοκοπιώντας: και κάθε φορά που αδειάζει
μονορούφι τις μεγάλες κούπες με κρασί του Ρήνου, τα τύμπανα
κι οι σάλτιγγες διαλαλούν το θράμβο των επιδόσεων του.

ΟΡΑΤΙΟΣ

Έθιμο είναι;

ΑΜΛΕΤ

Ναι, βέβαια. Όμως, πιστέυω, παρ' όλο που είμαι
γέννημα-θρέμμα αυτού του τόπου και μεγάλωσα με τέτοια,
έθιμο είναι που οι έντιμοι καλύτερα να το ξεχνούν
παρά να το κρατάνε. Αυτή η άκρατη κραυγή μάς ρεζιλεύει
αριστερά και δεξιά, σ' όλες τις χώρες — μας λένε μέθυστους,
και παρατσούκλια μάς βγάζουνε κτηνόδη: και, ασφαλώς,

αυτό μειώνει τα έργα μας, όσο περιλάμπρα κι αν είναι; χάνεται το μεδούλι και η πεμπτουσία της προσφοράς μας. Το ίδιο συμβαίνει καιιά φορά και μ' ορισμένους ανθρώπους που η φύση τους σιμάδεψε με κάποιο ελάττωμα, μπορεί κι από τη γέννα τους, έρα, ένοχοι σε τίποτα δεν είναι (αφού κανένας δεν ορίζει την καταγωγή του) ή γιατί αργότερα δείξαν ιδιαιτερότητες στο χαρακτήρα τους, που ανατρέπουν τα προτύπια και τα τέλη της λογικής, ή αποκτήσανε κάποια κακιά συνήθεια που, σαν προζύμι δυνατό, αλλοιώνει τους καλούς τους τρόπους. Λοιπόν, αυτοί οι άνθρωποι, που είναι σημαδεμένοι, όπως είπα, με κάποιο ελάττωμα, είτε σφραγίδα της Φύσης, είτε ιδιοτροπία της Τύχης, όσες άλλες αρετές κι αν έχουν — αγνές σαν την ουράνια χάρη και πάμπολλες όσο δεν βάζει ο νους του ανθρώπου — στην κρίση όλου του κόσμου λογίζονται μόνο και μόνο για το ένα και μοναδικό τους στίγμα. Αρκεί ένας κόκκος του κακού για ν' αφανίσει όλη την καλή ουσία και να την ευτέλσει. ✕

(Μπάνει το φάντασμα)

ΟΡΑΤΙΟΣ

Να το, πρίγκιπα! Έρχεται!

ΑΜΑΕΤ

Άγγελοι κι Άγιοι Απόστολοι, βοηθήστε μας! Ό,τι κι αν είσαι, μακάριο πνεύμα ή τελώνιο κολασμένο, μαζί σου αν φέρνεις αύρες ουράνιες ή καταγίδες του Άδη, αν έχεις σκοπό μάυρο ή προαίρεση καλή, ό,τι κι αν είσαι, μας επισιπέψου με τόσο οικεία μορφή, που εγώ θα σου μιλήσω. Θα σε ονομάσω Άμλετ, Μην αφήνεις την άγνοια να με κατατρώει! Πες μου: γιατί τα ψαλμένα κόκαλά σου, που ήτανε κλεισμένα στη νεκροθήκη, στάσανε τα σάβανά τους; Και γιατί το μνήμα όπου είδαμε να σε αποθέτουν εν ειρήνη άνοιξε τα βαριά, μαρμαρίνα σαρόνια του, έξω να σε πετάξει πάλι; Αυτό τι να σημαίνει; Εσύ, το πτώμα, ο νεκρός, ξανά σφιγμένος μέσα στ' ατσάλι, να μας ξανάρχεσαι στο σελινόφως, κι η νόχη να γίνεται αποκουστική, κι εμείς, τ' ανδρείκελα της φύσης, να ταραζόμαστε τη νόσή μας με σκέψεις που ξεπερνούν τα όρια του μυαλού και της ψυχής μας!

Πες μας, τι συμβαίνει; Γιατί; Να κάνουμε τι;
(Το φάντασμα γνέφει στον Άμλετ)

ΟΡΑΤΙΟΣ

Σου κάνει νόημα να τ' ακολουθήσεις,
σαν να θέλει κάτι ν' αποκαλύψει μόνο σ' εσένα.

ΜΑΡΚΕΛΛΟΣ

Κόιτα με πόση ευγένεια σου κουνάει το χέρι!
Θέλει να πάτε κάπου πιο απόμερα! Μην πας!

ΟΡΑΤΙΟΣ

Ναι, να! Μην πας!

ΑΜΑΕΤ

Πρέπει! Δεν θα μου μιλήσει, εάν δεν πάω.

ΟΡΑΤΙΟΣ

Μην πας, κύριέ μου!

ΑΜΑΕΤ

Τι να φοβηθώ; Για τη ζωή μου δεν μου κίγεται καρφή·
κι όσο για την ψυχή μου, τι να της κάνει ένα φάντασμα,
αφού είναι αθανάτη όσο κι εκείνο; Μου ξαναγνέφει.

Θα τ' ακολουθήσω.

ΟΡΑΤΙΟΣ

Και αν σε παρασύρει προς τη θάλασσα, κύριέ μου,
ή προς την κορυφή του φοβερού γκρεμού,
που απ' τα θεμέλιά του γέρνει πάνω από το πέλαγος,
και πάρει εκεί άλλη μορφή, φριχτή, να σου στερήσει
του λογικού σου την παντοδυναμία για να σε τρελάνει;
Σκέψου το καλά. Χωρίς άλλη αιτία, αρκεί και μόνο
το τσίρο εκεί ψηλά για να σαλέψει ο νους του ανθρώπου,
όταν στρέφει και βλέπει κάτω τόσες οργιές το πέλαγος
κι ακούει το μουγκρητό του.

ΑΜΑΕΤ

Μου γνέφει ακόμα. Προχώρα, σ' ακολουθώ!

ΜΑΡΚΕΛΛΟΣ

Κύριε, δεν θα πας!

ΑΜΑΕΤ

Κάτω τα χέρια!

ΟΡΑΤΙΟΣ

Άκουσέ μας; μην πας!

ΑΜΑΕΤ

Με καλεί η μοίρα μου· η κάθε φλέβα του κορμιού μου